

NHỜ TÌNH THƯƠNG BAO LA CỦA CHA MẸ

Ngày 2-9-1985, bé Leah Marie Church chào đời, giữa niềm vui khôn tả của đôi vợ chồng trẻ Sandy và Tim. Năm ấy Tim 36 tuổi và Sandy 20 tuổi. Cả hai sống tại Billings, thuộc bang Montana, Hoa Kỳ. Leah là đứa con gái đầu lòng, hoa quả của mối tình "cú sét"! Thật thế. Tim là thanh niên cao lớn vạm vỡ, làm công trong nông trại nuôi súc vật. Sandy là thiếu nữ thị thành, sống tại New York. Định mệnh an bài, hai người gặp nhau, yêu nhau trong chớp nhoáng và quyết định lấy nhau. Một năm sau ngày cưới, bé

Leah Marie Church chào đời. Thế nhưng niềm vui chuyển nhanh thành ác mộng.

Khi giúp bé Leah lọt lòng mẹ, bác sĩ Wood đã buộc miệng thốt lên:

- Ồ, không!

Leah dài 46 centimét và cân nặng 3 kilô. Nhưng điều khác lạ là bé có cái đầu to tướng. Các y tá vội bọc bé trong khăn và mang đi tức khắc. Bé Leah được đặt nơi phòng chăm sóc đặc biệt.

Sau khi chụp hình, các bác sĩ thấy trong đầu bé Leah, thay phần não bộ, chỉ toàn là nước. Bé bị bệnh não-thủy-thũng. Ở trung tâm não bộ, nơi điều khiển các cơ quan thính giác, thị giác và tư tưởng, thì trống không. Trong trường hợp này, hoặc là bé sẽ chết hoặc là bé sẽ lớn lên và sống như loài thảo mộc.

Lời tuyên bố của bác sĩ gieo vào lòng đôi vợ chồng trẻ Sandy và Tim một nỗi thất vọng mệnh mông. Ba ngày sau khi sinh con, Sandy khẩn khoản xin cô y tá đưa mình đến thăm con lần thứ hai. Nàng đau đớn và kinh hãi nhìn đứa con yếu đuối bé bỏng nằm trong lồng kính, với cái đầu dị-dạng to tướng. Nhưng rồi, tình mẫu tử thắng vượt tất cả. Sandy vừa tự nhủ với lòng, vừa thăm thì như thề hứa với con:

- Mẹ sẽ không bao giờ bỏ rơi con, Leah ạ!

Sandy rút rề giờ tay định mở lồng kính, nhưng rồi nàng sợ hãi rút tay lại. Nàng giải thích với Paul Franko, y tá đang săn sóc cho bé Leah:

- Tôi sợ làm bé đau đớn.

Nhưng Franko nói ngay:

- Không đâu! Trái lại, bé Leah đang cần sự trìu mến. Bà hãy chạm đến bé và vuốt ve bé.

Nghe lời khuyên của y tá, Sandy mạnh dạn cho tay vào lồng kính và vuốt ve cái bụng nhỏ xíu đỏ hồng của Leah. Leah phản ứng tức khắc. Bé xoay hướng về phía Sandy như tìm kiếm sự đụng chạm của nàng. Franko tươi cười nói:

- Bà thấy chưa! Đúng như tôi nói phải không?

Như bị sức thần thu hút, Sandy giơ ngón tay vuốt ve nắm tay nhỏ xíu của Leah. Nhanh như chớp, bé nắm chặt ngón tay của mẹ. Sandy cảm động thì thầm với con:

- Cưng nhận ra mẹ phải không?

Sandy chiêm ngắm con. Bé Leah có cùng màu lông mày của cha. Đôi mắt, cái mũi và cái miệng thật xinh xắn dễ thương. Nếu không có cái đầu dị hình, thì bé Leah trông giống như con búp bê bằng porcelaine duyên dáng. Chưa hết. Leah cử động và xoay chuyển tứ phía trong lồng kính. Sandy nói với y tá:

- Người ta có cảm tưởng bé xin tôi giúp bé chiến đấu để sống còn .. Nhưng các bác sĩ nói là không có hy vọng nào hết!

Paul Franko không đồng ý với tư tưởng này. Với kinh nghiệm của y tá chăm sóc cho Leah, chàng giải thích cho Sandy biết là bé Leah có phản ứng bình thường như mọi trẻ em khác:

- Bé có thể nghe, thấy và hiểu những gì đang xảy ra chung quanh.

Sandy hy vọng tràn trề với lời giải thích của người y tá.

Thế nhưng khi đối diện với các bác sĩ và nghe giải thích, đôi vợ chồng trẻ Sandy và Tim lại tiêu tan mọi hy vọng. Đối với các bác sĩ, không có phương thể chữa trị nào hữu hiệu hết. Buông tay đầu hàng là chuyện dĩ nhiên. Nhưng Sandy và Tim phản ứng khác. Cả hai quyết định đưa con về nhà và cả hai thay phiên nhau làm theo lời dạy của bác sĩ, nghĩa là, dùng máy hút nước trong đầu bé ra. Phải bơm máy này 100 lần cứ mỗi 2 tiếng đồng hồ và liên tục 24 giờ trên 24 giờ.

Tim nói với vợ:

- Chúng ta không có chọn lựa nào khác ngoài chọn lựa giúp Leah sống. Leah là con chúng ta. Bé không hề xin sinh ra. Chính chúng ta quyết định đưa bé vào cuộc đời. Vậy thì cả hai chúng ta chịu trách nhiệm trên cuộc đời bé, và chỉ chúng ta mà thôi. Bé chỉ có chúng ta và chúng ta có nhiệm vụ yêu thương chăm sóc bé đến cùng, cho đến khi bé chết!

Lời nói được cả hai vợ chồng Sandy và Tim thi hành từng chữ, từng câu.

Ngoài những lần đem con đến nhà thương tái khám và chữa chạy định kỳ với máy móc tối tân, phần chăm sóc còn lại hoàn toàn thuộc về Sandy và Tim. Cứ thế trong hơn một năm trời .. Và Tình Thương đã chiến thắng. Căn bệnh của Leah bắt đầu thuyên giảm. Não bộ của bé từ từ thành hình. Chiếc đầu của bé trở lại trạng thái bình thường như bao đứa trẻ khác.

Năm 1995 bé Leah lên 10 tuổi. Với mái tóc vàng óng ả phủ bờ vai, Leah là bé gái tinh nghịch và nhanh nhẹn. Ngoài vài khuyết điểm như mắt kém và bị bệnh não bộ nhưng cuộc sống của bé không bị đe dọa. Đó là nhờ công lao và tình thương vô biên của Cha Mẹ, ông bà Tim và Sandy Church.

... "Người hèn mọn mà khôn ngoan vẫn có thể ngẩng đầu, và được ngồi giữa những người làm lớn. Đừng khen một người đàn ông vì người ấy đẹp, và đừng ghét ai vì vẻ bên ngoài. Trong các loài có cánh, ong là bé hơn cả, thế mà nó làm ra chất ngọt hảo hạng. Chớ khoe khoang vì bộ áo bên ngoài, cũng đừng tự cao trong ngày được vinh dự. Công trình của THIÊN CHÚA thật lạ lùng, nhưng vẫn là bí ẩn

đối với phàm nhân. Nhiều bậc đế vương phải ngồi xuống đất, còn kẻ không ai ngờ lại được mang vương miện. Lắm người quyền thế bị nhục nhã ê chề, và nhiều kẻ cao sang bị nộp vào tay người khác"
(Sách Huấn Ca 11, 1-6).

("Reader's Digest Sélection", Juin/1995, trang 157-182)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt